

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

ΤΟΥ HENRY DE FORGE

ΣΤΟ ΤΗΛΕΦΩΝΟ

ΝΑ θράβυ γνώρισα σέ κάποιο φιλικό σπίτι την δεσποινίδα 'Ιωσηφίνα, τηλεφωνήτρια του Κεντρικού Γραφείου τών Τηλεφώνων.

'Η δεσποινίς 'Ιωσηφίνα φαινότανε μιά νέα ξύπνητη και εδωσθητή. Τό πάγγελμά της πού την ύποχρώνει ν' άκούη κάθε μέρα και βρασιές άκόμα έκ μέρος τών άνωπομονώντων τελατών του τηλεφώνου δέν είχε επηρεάσει καθόλου τά αισθημάτά της και την άνατροφή της.

Γιατί ή δεσποινίς 'Ιωσηφίνα ήταν άπό πολύ καλή οικογένεια. Οικονομικές άντιξίες την άνάγκασαν νά γίνη τηλεφωνήτρια.

— Δέν φαντάζεστε, μου ελετε, μέ πόσον είδων άνθρωπος μιλάω κάθε μέρα φωνή! Κατάτησα πειά ν' άναγνωρίζω

τούς ανθρώπους άπό τη φωνή τους. 'Υπάρχουν φωνές καλές, φωνές γεμάτες μίος κ' άλλες γεμάτες άγάπη ή ζήλια. Είναι πάλιν και μερικές φωνές, πού δσο κ' άν είνε γλυκές και τρυφερές, φαινονται άμέσως πόσο είνε προσποιημένες. Ξέρω, τέλος, τόσα μυστικά, χάρις τού πάγγελμά μου!... Και τι δέν άκούω όλη μέρα;... 'Εξομολογήσεις, άπειλές, φιλονεισιές, ίκεσιές. 'Εννοείται ότι δέν μού επιτρέπεται νά επαναλάβω ό,τι άκούω. 'Αλλά μέσα σ' όλα αυτά είνε και κάτι πού μού έχει κάνει πολλή έντύπωση... 'Εξαιρετική έντύπωση!... Πρόκειται γιά μιά ιστορία πού δέν θά μωρέσω νά την ξεχάσω ποτέ...

— Και την ιστορία αυτή, δεσποινίς, δέν θά θελήσετε νά μου την διηγήθητε; ρώτησα την διδα 'Ιωσηφίνα.

— Την ιστορία αυτή μωρό νά σάς την διηγηθώ, μωρό άπάντης ή δις 'Ιωσηφίνα, άπό τό πρόσωπο πούταξε τόν πύ σπουδαίο ρόλο σ' αυτή φαινέται πώς έχει πεθάνει πειά. 'Αλλωστε δέν θ' αναφέρω τό επώνυμό του. Είναι κάτι πολύ συγκινητικό... 'Ακούστε...

— Σάς άκούω μέ μεγάλη προσοχή, δεσποινίς.

— Λοιπόν, μεταξύ τών συνδρομητών του τηλεφώνου ήταν πρò καιρού κ' ένας κύριος πού είχε μιά φωνή άρκετά άδύνατη και πνιγμένη, θαρρούσε, άπό συγκίνηση... Τηλεφωνούσε πολύ συχνά και σέ διάφορες διευθύνσεις και μού γεννήθηκε ξαφνικά ή επιθυμία νά μάθω πού ήταν τό πρόσωπο αυτό, νά μάθω τά μυστικά του. 'Οταν λοιπόν τηλεφωνούσε, έβάζα αυτί κ' άκούγα τί έλεγε και τί τού άπαντούσαν. 'Οταν ζητούσε π.χ. κανένα στό τηλεφώνο, άκούγα λόγια παράξενα και ξαφνιασμένα.

— 'Εσύ... εσύ είσαι; τού άπαντούσαν γεμάτοι άπορία οί φίλοι του. Μά αλήθεια, είσαι εσύ;... Είνε άπίστευτο!... Μετά τόσα χρόνια!... 'Απ' όια αυτά κατάλαβα ότι οί άνθρωποι πρòς τούς όποιους τηλεφωνούσε ο άλλόκοτος αυτός πελάτης του τηλεφώνου τόν είχαν ξεχάσει πού πολλού κ' άπορούσαν μωβάνοντας δτι ζει άκόμα. 'Υστερα άπ' την κατάληξη πού τούς προκάλυψε με τό ξαφνικό τηλεφώνημά του, άπακολούθησε πάντα μιά όμυλία εγκάρδια, ιστορίες περασμένες, άναμνήσεις...

... 'Εβεβαίωθηκα έτσι ότι ο άγνωστός μου αυτός κύριος, μέ την άδυνατη και τριεμμένη φωνή, έπικοινωνούσε και πάλι με τούς φίλους του, πούς ξέρει, έπειτα άπό πόσον έτών άπουσία, πούς ξέρει έπειτα άπό πούα περιστάτικά...

...Τούς καλούσε στό τηλεφώνο, τούς ξάφνιαζε λέγοντας τ' όνόμά του, κ' ύστερα άρχιζαν ή ιστορίες κ' ή άναμνήσεις... 'Αναμνήσεις της νεότητος, της παιδικής άκόμα ήλικίας, άναμνήσεις τού πολέμου, τών μαχών, τών τραγικών και αιματηρών συγκρούσεων μέ τόν έχθρό, τού άλληλοσκοτόματος...

...Φαίνεται ότι παρηγοριότανε πολύ νά μιλά μέ τούς άνθρώπους πού είχε γνωρίσει στα περασμένα, σάν νά μή τού έκαναν καμμία έντύπωση ή σύγχρονης γνωριμίες.

...Οί συνάδελφοί μου στό γραφείο γελοΐσαν μέ την έπιμονή τού συνδρομητού μας αυτού και έλεγαν ότι πάσχει άπό επαρελθοντομανία.

... 'Εγώ όμως δέν γελοΐσα καθόλου. 'Εννοώθα ότι ο άνθρωπος αυτός δέν ήταν διόλου ευχαριστημένος άπό τό παρόν ή μάλλον δέν είχε καθόλου παρόν και ζητούσε καταρνού κ' άνακούφιση στα περασμένα. 'Εννοώθα μιά παράξενη ήδονή στό ν' άκούη φωνές άπό τό παρελθόν, νά ζη πέρα άπό τό σήμερον...

... 'Ομως είχα προσέξει ότι άνάμεσα σ' όλους τούς άριθμούς πού ζητούσε, άκόμα και στις έπαρχίες, ύπήχε κ' ένας άριθμός πού δέν τού άπαντούσε ποτέ, ένας άριθμός στον άποίο όταν ζητούσε πρόσθετε και τό όνομα μιάς κυρίας.

...Και ένώ δέν έπαυαν ποτέ καμμία άπάντησι, έξακολούθησε κάθε μέρα νά τηλεφωνή σ' αυτή τη διευθύνση. Και κάθε μέρα άκούγα ένα παρόπινο κ' ένα στεναγμό μωροτά σ' αυτή τη σωπή. Και αυτό μ' έκανε νά τόν λυπάμαι πολύ...

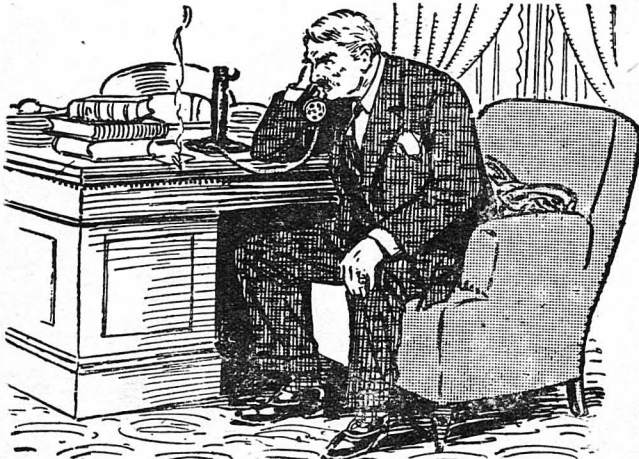
... Δέν μωρό νά ξεχάσω πόσο πού συγκινημένη άκούογτανε ή φωνή του, όταν έλεγε τό όνομα της κυρίας αυτής. Τόσο μέ συγκινοΐσε αυτό, πού μιά μέρα δέν δαστάσα... 'Αχ, εκείνη την ήμέρα!... 'Η φωνή του έτριμε περισσότερο άπό κάθε άλλη φορά, κ' ή ίκεσία του ήταν πολύ πού άτελεισμένη...

...Και τότε πού ήθε με μιά ιδέα. Δέν έπρεπε ίσως νά τό σκεφτώ, δέν έπρεπε νά τό κάνω. 'Αλλά δέν μωρέσα, σάς λέω, νά δαστάσω πειά. Και τόν έκανα νά ποτήνη, ότι έπ' τέλος, ή κυρία εκείνη πού καλούσε μ' άγωνία στό τηλεφώνο, τού άπάντησε.

... 'Αλλάξα λίγο τη φωνή μου. 'Η φωνές άλλωστε άλλαζων πολύ μέ τά χρόνια... Και τού ελετα :

— Είμαι εδω... Τί θέλετε; Ποιός είστε; ...Τότε άκούσα μιά κραυγή έκπλήξεως, αλλά έκπλήξεως γεμάτης χαρά και όδόν με μαζύ. Κάτι άπερίγραπτο σάς λέω. 'Εχω μάθει άπό τις φωνές τών ανθρώπων νά καταλαβαίνω κάθε ψυχικό τους συναίσθημα. Μά ή φωνή τού ανθρώπου αυτού ήταν κάτι τό άράνταστο. Κάτι πού δέν χαρακτηρίζεται.

— Εμ' εγώ, Λουίζα! φώναζε νομίζοντας πούς μιλάει μέ την κυρία πού ζητούσε στό τηλεφώνο. Εμ' εγώ, ο Ζάν, πού σου μιλάει άπ' τά δάθη τών περασμένων. Λουίζα, μ' άκούεις;... Είσ' εσύ;... 'Αλλό!... 'Αλλό!... Μή μέ διακόψετε, παρακαλώ... Είσαι λοιπόν έκει, Λουίζα; Δόξα σοι ο Θεός!... 'Επ' τέλος μωρό νά σου μιλήσω. Είμαι πολύ, πολύ συγκινημένος, Λουίζα μου. Κί' εσύ, δέν είν' έτσι;... Ναι;... Θεέ μου!... Εύχαριστώ!... Πές μου, θιμάσαι, Λουίζα; Ομιάσαι τά περασμένα;... 'Αχ, γιατί νά μη θελήσουν οί γονείς σου νά μιά ένόσουν; Γιατί;... Σ' άγαπούσαν τεράστα... Μά δέν ήθελα νά ταραξώ τη ζωή σου. Κί' άπό οί

— Είμαι εγώ, Λουίζα!... Είμαι εγώ, ο Ζάν, πού σου μιλάει... άπό τά δάθη τών περασμένων!...

γονείς σου δέν ήθελαν νά έννοήσω, έφωνα μακριά σου. Δέν παρητρέτηκα, ούτ' εγώ... 'Αλλό... Μή μιά διακόψετε λοιπόν... Μ' άκούεις, Λουίζα; Μ' άκούεις;... Αυτή ή στιγμή είνε θεία γιά μένα!... Γιατί δέν μού άπαντούσε τόσον καιρό; 'Ελειτουργ; Μ' άκούς καλά, δέν είν' έτσι;... 'Ακούσε λοιπόν, Λουίζα... Θά πεθάνω!... Ναι, θά πεθάνω πολύ γρηγορά... 'Η ζωή μου ήταν φορητή χωρίς έσένα. 'Ολα μ' έκαναν νά ύποφέρω. Και μόνον στα περασμένα ύπάκουη πειά μερικές γλυκές άναμνήσεις γιά μένα. Και κάθε μέρα προσπαθώ νά ξαναζωντανέω και άπό μιά παλιά άνάμνησι... Ζώ λίγο μέ τά περασμένα, πριν πεθάνω. 'Αλλά αυτό μ' έχει ζωοποιεί πειά. Δέν έχω πειά άρκετές δυνάμεις γιά νά τηλεφωνώ... Τι γλυκιά πού είνε ή φωνή σου!... 'Αλλάξα άρκετά, αλλά είνε πάντα γλυκιά... Μ' άγαπούσε πάντα, Λουίζα;... Μ' άγαπούσε;... 'Εγώ όλη μου τη ζωή την πέρασα μέ τη δική σου άνάμνησι... 'Εσύ, Λουίζα;»

... 'Η φωνή του είχε γίνει τώρα σάν ένας ψιθύρος. Κατάλαβα ότι αυτός ο άνθρωπος δέν θά ζούσε πειά πάλιν καιρό. Και τότε, κάνοντας δσο μωροψία πού τρυφερή τη φωνή μου, τού άπάντησα :

— 'Ναι, κ' εγώ σ' άγαπούσα... 'Ολη μου τη ζωή την πέρασα μέ την άνάμνησι σου...

...Αυτό ήταν όλο... 'Ενας βαθύς στεναγμός έφτασε σ' αυτιά μου και συγκρούσε ένας ήπρος κρότος, ο κρότος τού άκουστού κλάτος πού τούπεσε άπ' τό χέρι. Και δέν ξανάκουσα ποτέ πειά στό τηλεφώνο την τριεμμένη και συγκινημένη φωνή τού ανθρώπου αυτού. Ποτέ πειά...

